

Kristittyjen yhteys – aikamme tärkeimpiä haasteita

teksti **Markku Laitinen**

Jeesuksen jäähyväisrukous oli rukous Isälle: ”Isä minä rukoilen, että he olisivat yhtä niin kuin me olemme yhtä, että maailma uskoisi” (Joh.17). Kristittyjen yhteydellä on ennen kaikkea vaikutus siihen, miten uskottavia olemme kristittyinä. Miltä ihan oikeasti näytämme maailman silmissä? Miksi uskoisin sanomaa, jonka kannattajat kohtelevat toisiaan pahimmillaan kuin vihollisia? Kun Uusi Testamentti vilisee kehoituksia lähimmäisen rakastamiseen, anteeksiantoon ja kehoitusta yhteyden rakentamiseen, niin voikin kysyä, missä kasvun vaiheessa olemme tällä alueella?

Kovin suurta Hengen armoitusta ja erottelukykä ei kristityltä tarvita, jotta hän huomaa sen, että kristittyjen yhteys ja sen rakentaminen tässä ajassa on yksi suurimpia tehtäviämme, jotta Kristuksen ruumis maailmassa voisi toteuttaa perustehtävänsä. Vihollisen juonet ovat vanhat ja toimintatavat tutut. Se pyrkii eri tavoin saamaan aikaan eripuraa ja hajaannusta kaikkialla yhteiskunnassa ja seurakunnassa, jotta ihmiset loukkaantuvat toisiinsa ja yhteistyö vähenisi tai loppuisi kokonaan.

Seurakunnan yhteyden haasteet

Vihollisella on vuosituhansien kokemus ihmisestä. Sen juonet eivät pitäisi Raamatunkaan mukaan olla meille kristityille tuntemattomat – juonet eivät historian saatossa ole muuttuneet mihinkään. Silti ne toimivat ihmeellisen hyvin. Miksi seurakunta ei opi? Jeesuksen jäähyväisrukous ei ollut sattumaa. Hän tiesi, että perkele tulee tulevina aikoina tekemään parhaansa, jotta seurakunta, Kristuksen seurakunta eri puolilla maailmaa käyttäisi mahdollisimman paljon aikaansa ja voimavarojaan

keskinäiseen eripuraan, hedelmättömiin väittelyihin kehällisistä asioista, enemmän tai vähemmän epäluuloisena ja hajaantuneena.

Tunnen erään vanhemman henkilön, jonka muistot lapsuuden kristillisyydestä 1930-40 -luvun Suomessa olivat nuivat ja kaikkea muuta kuin mairittelevat seurakunnan kannalta. Nuoren mielessä kristillinen kenttä muodostui hajanaiseksi, eri uskon suuntien väliseksi karsinoiden maastoksi: ”Kun mentiin baptistien luo kylään, niin piti olla näin, kun mentiin helluntailaisten luo kylää, niin piti olla noin, kun mentiin lestadiolaisten luo kylään, niin piti olla kolmannella tavalla. Voi hyvällä syyllä kysyä, millaisen kuvan annamme itsestämme kristittyinä tässä ajassa? Miten suhtaudun naapuriseurakunnan kristittyihin?

Kristuksen ruumis on yksi

Paavali vahvisti samassa Hengessä sen, minkä Jeesus rukoi jähvyäisrukouksessaan. Kristuksen seurakunta tulee olla yksi ruumis (1.Kor.12), jossa jokainen jäsen on yhteydessä päähän ja kuulisi, mitä pää, Kristus sanoo. Kristuksen seurakunta maan päällä on elävä organismi, jossa jokaisen jäsenen ja solun pitäisi keskittyä elämässään toteuttamaan omaa kutsuaan ja tehtävää, jonka Jumala antaa. Mitä enemmän jokainen kristitty maan päällä keskittyy omaan kutsuunsa ja samalla suhtautuisi kunnioittaen Kristuksen ruumiin moninaisuuteen, sitä vähemmän aikaa ja voimavaroja tuhlautuisi mihinkään toisarvoiseen keskinäiseen nahinaan.

Erilaisuudelle tilaa

Maalliset kotimme ovat sangen erilaisia. En pidä kaikkien sisustustyyleistä, mutta en silti ala arvostelemaan heidän tyyliään ja kotiaan. Kaikki ylistyslaulut eivät minua sytytä, mutta hienoa, että erilaisia ja eri tyyliä esitettyjä lauluja mahtuu maailmaan. Minun on pidettävä mielessä, että minun makuni tai mieltymykseni jostain tyylistä ei määritä, mikä ”on Juma-

lasta ja mikä ei”. Esimerkiksi 15-vuotiaan ei voida edellyttää välttämättä nauttivan 50-vuotiaan makuun sopivasta ylistysmuusiikista.

Kyse on useimmiten maku- ja tyylieroista. Eihän se kaikki minua varten ole. Olen vain yksi pieni osa Kristuksen ruumista ja paikallista seurakuntaa. Tahdon antaa tilaa eri ikäisille luoda omalle ikäpolvelle sopivaa kulttuuria ja tyyliä sanomasta tinkimättä. En loukkaannu myöskään eri tavoille ilmaista ja julistaa Kristusta, joka saa oman mausteensa aina riippuen siitä, mistä kulttuurista julistaja tulee.

Paavali kirjoitti Korinttolaisille (1.Kor.1:12-13), joista kukin ilmoitti olevansa kuka kenenkin puolella – kuka Paavalin, Apolloksen, Keefaan – joku vielä Kristuksen puolella? Onko Kristus jaettu? Ei. Kehotus yhteyteen ja sen rakentamiseen on keskeinen teema ja siihen Suomen ja Euroopan kristittyjen on syytä panostaa vahvasti. Valitettavasti olemme historian ja vallitsevan nykytilan suhteen hämmästyttävän paljon hyväksyneet aivan liikaa Kristuksen ruumiin syystä tai toisesta tapahtuneen jakautumisen. Yhteydellä ja sen puutteella on olennainen vaikutus seurakunnan sisäisen hyvinvoinnin ja tasapainon kannalta. Maailmassa riittää eri kirkkokuntia ja tuhansia opillisia painotuksia. Olennaisen tärkeää onkin erottaa ydinasiat kehällisistä asioista.

Mikä on eksytystä tai harhaoppia?

Meitä kehoitetaan koettelemaan kaikki ja pitämään se, mikä hyvää on. Valitettavan usein tässä keskustelussa käytetään eri mieltä olevia kristillisiä tahoja kohtaan kieltä, joka olisi syytä varata vain selkeästi kristinuskon ulkopuolelle oleville toimijoille (kuten Jehovan todistajille tai mor-

moneille). Sanat eksytys ja harhaoppi ovat äärimmäisen vakavia syytöksiä.

Harhaopista voidaan lähteä puhumaan, kun todella erkaannutaan kristinuskon ytimestä, Jeesuksen syntymisestä neitseestä, rististä, pelastuksesta yksin armosta. Eri-laiset virkakäsitykset, ymmärrys sakramenteista tai tulkin-nat lopun ajoista ja Jeesuksen paluusta ovat kehällisiä asioita. On tietysti ikävää, että kaikki eivät näe Raamatun valoa yhtä kirkkaasti kuin minä, mutta kynn-nyksen asian kieltei-seen julkiseen käsit-

telyyn ottamiselle pitäisi olla hyvin korkea silloin, kun väärässä olijat ovat uudestisyntyneitä veljiäni ja sisariaani Herrassa. Käsi ei riitele jalan kanssa (1.Kor.12.)

Jokaisen kristityn on syytä ymmärtää oma vastuunsa yhteyden rakentajana ja vaalijana. Yhteys ei ole sitä, että ollaan jokaisesta teologisesta yksityiskohdasta samaa mieltä vaan paljon syvällisempi asia. Keskustelukulttuurin köyhyys ’Suomen Siionissa’ sekä laajemmin maailmalla onkin surullista seurattavaa, joka tarvitsee vastapainokseen täysin vastakkaista työtä - entistä enemmän aktiivista yhteyden rakentamista kristittyjen välillä ja konkreettista yhteistyötä seurakuntien välillä. Pelkät julkilausumat ja juhlapuheet eivät riitä – on myös alettava entistä enemmän toimia niin, että maailma näkisi Kristuksen ruumiin todellisuuden niin kuin Jumala sen alun perin oli tarkoittanut.

Herätysten arvostelun perinteet

Ehkä kaikkein surullisimpia toistuvia seurakunnan historiassa näyttää olevan Jumalan antamien hengellisten herätysten asiaton arvostelu. Käytän sanaa asiaton, koska rehellisesti sanoen en usko, että maailman historiassa olisi koskaan ollut ns. täydellistä herätystä, jossa kaikki olisi mennyt täydellisen hyvin ja joka olisi miellyttänyt jokaista seurakuntaa. Keskuudessamme ei ole ollut eikä ole täydellisiä Jumalan palvelijoita ja seurakuntia. Jokaista Jumalan antamaa herätystä ovat johtaneet ja toteuttaneet vajavaiset ihmiset – havaittavissa on aina ns. astian makua. Missä on

”*Tahdon antaa tilaa eri ikäisille luoda omalle ikäpolvelle sopivaa kulttuuria ja tyyliä sanomasta tinkimättä.*”

”*Minun on pidettävä mielessä, että minun makuni tai mieltymykseni jostain tyylistä ei määritä, mikä on Jumalasta ja mikä ei.*”

koolla satoja tai tuhansia ihmisiä kokoon-tuneena hengelliseen tilaisuuteen, siellä on edustettuna ihmiselämän lähes kaikki puolet ja hengellinen taistelu.

Rakentavan kriittisen palautteen voima

Hämmästyttävän usein kriitikoilta tuntuu unohtuvan kritiikin kohtuullisuus ja asiallisuus. Asiallista arvostelua voisi olla esim. mallien käyttäminen, joita ylipäätään suositellaan niin avioliittoleireillä kuin työelämässä. Kuinka antaa palautetta rakentavasti? Kriittisen palautteen antajan on ensiarvoisen tärkeää ennen kritiikin antamistaan pysähtyä miettimään peruskysymyksiä:

Mitä haluan palautteellani saada aikaan? Mikä on oma

motiivini antaa palautetta? Miten annan palautteeni, jotta saavuttaisin tavoitteeni? Tunnenko ne, joita kritisoin? Olenko varmasti ymmärtänyt heidät oikein? Olenko keskustellut heidän kanssaan? Olenko viipynyt Jumalan edessä ja kysynyt avoimesi-ti, mitä Hän haluaa minun asiassa tekevän?

Raamattu antaa meille hyvin maanläheisiä ja selväjärkisiä suuntaviivoja asiallisen ja rakentavan kritiikin esittämiseen. Jos olen eri mieltä ja huolissani jostain julistuksesta tai toiminnasta, minun tulee olla yhteydessä suoraan heidän kanssaan ja kuulla asianomaisten näkemys asiasta ensin eikä uskoa kuulopuheita. Mikäli näin olisi historiassa kuuliaisesti tehty ja käyty keskustelua arvostavassa ja kunnioittavassa hengessä, huomattava osa kaikista ha-jannuksista olisi voitu estää. Paljon pahaa mieltä ja unettomia öitä olisi jäänyt kokematta. Paljon katkeruutta olisi sulanut anteeksiannon kyyneliin ja Jumalan mielenmukainen sovinto olisi vallannut sydämet. Se olisi ollut oikein.

Maailman hengen vaikutus seurakuntaan

Nyky-Suomessa tätä raamatullista mallia on valitettavan vähän. Valitettavasti riidan henki, joka riehuu eri puolilla yhteiskun-taa, on saanut jalansijaa myös seurakunnan

sisällä. Suomeen on viime vuosina pesiytynyt kriitikkojen joukko, jonka toiminnalla ei ole mitään tekemistä raamatullisen terveen koettelun kanssa. Monet näistä kriitikoista eivät myöskään itse ole minkään paimenuuden alla vaan ovat lähteneet omasta seurakunnastaan ovet paukkuen. Lisäksi kyky riittävään lähdekritiikkiin ei yleisesti ottaen ole heidän vahvuutensa.

Heillä on myös hengenheimolaisia yli valtamerten ja maiden rajojen – samat manipuloidut ja tarkoitushakuiset blogi-kirjoitukset ja video-klipit pyörivät keskuste-

lupalstoilla ja foorumeilla. Keskustelun henki on hämmennystä, pelkoa ja sekaannusta lietsova – kunnioittavasta keskustelusta ei usein ole tietoaakaan. Leimakirveitä heitellään. Pastoreita, kokonaisia seurakuntia ja palveluteh-

täviä mustamaalataan ja heistä annetaan valheellinen todistus monesti vain yksittäisen ylilyönnin tai käytettyjen heikkojen sanavalintojen vuoksi.

Tuskin on olemassa hengellistä herätysliikettä, mistä ei saisi otsikoita ylilyönneistä. Samalla jää monesti sanomatta, että ikävä kyllä suurin osa kristikunnan historiaa on valtavaa alilyöntisyyden historiaa. Elämme monesti myös alilyöntisyyden todellisuudessa. Eräs ylistyksen johtaja sanoi hyvin takavuosina: ”Mielummin joskus rauhoittelen seurakuntaa kun yritän herättää sen kuolleista joka sunnuntai”.

Pyhän Hengen vaikuttamaa arviointia

Pyhän Hengen vaikuttamaa arviointia leimaa rakkaus ihmisiä ja Jumalan seurakuntaa kohtaan, vaikka he olisivatkin omasta mielestäni jossain kohtaa väärässä. Sama toteutuu, kun toinen kristitty tavalla tai toisella lankeaa johonkin syntiin. Mikä on asenteeni? Miltä minusta tuntuu? Miten itse toivoisin, että minua kohdeltaisiin vastaavassa tilanteessa? Miten kommentoin asiaa julkisesti vai olisiko parempi antaa kommenttien olla ja ensisijaisesti rukoilla ja kysyä: Voisinko minä millään tavoin auttaa kyseisessä tilanteessa?

Tämä kaikki haastaa myös suomalaisen

hengellisen kentän johtajuuden ja paimenten keskinäisen yhteyden entistä tärkeämpään rooliin. On tehtävä selkeä pesäero asiallisen ja asiattoman kritiikin välillä.

Seurakunnan keskittyminen perustehtäväänsä

Arvosteleva ja kriittinen asenne sekä erilainen henkinen ja hengellinen ymmärtämättömyys onkin ollut valtava taakka ja este evankeliumin työssä, missä pelastumiset, parantumiset ja vapautumiset olisivat voineet olla seurakunnan normaalia arkea, niin kuin Uudesta Testamentista voimme lukea.

Aikoinaan helluntailiike koki voimasta arvostelua ja tuomiota; jotkut kriitikot katsoivat, että koko liike on vihollisen työtä. Erilainen uskonnollinen vaino on liittynyt lähes kaikkiin hengellisiin herätyksiin kautta historian. Uskonnollisuus on langenneen ihmisen yksi ominaisuus. Uskonnollisuus rakastaa sitä, mitä Jumala teki vuosikymmeniä sitten, mutta vihaa sitä, mitä Jumala on tekemässä juuri tässä ajassa.

On kristittyjen yhteyden rakentamisen ja evankeliumin julistamisen aika Suomessa ja Euroopassa. Ihmiset kaipaavat elävän Jumalan kosketusta. Uskon, että Jumala kutsuu tähän työhön kaikkia sukupolvia kaikista kansoista.

Elämme tällä hetkellä Suomessa tilanteessa, jossa kyseenalaistetaan Jumalan yliluonnollinen työ ihmeineen ja merkkeineen. Moni tuntuu hyväksyneen vallitsevan nykytilan: ”Ihmeiden aika on ohi eikä niitä tule tavoitella”. Ihmeisiin uskomista, johon koko parantumisen alue kuuluu, jopa paheksutaan ja pilkataan.

Uuden Testamentin perusjulistus antaa kuitenkin aivan toisenlaisen kuvan ja haasteen yksittäiselle kristitylle ja koko seurakunnalle. Meitä kutsutaan kasvamaan uskossa ja Kristuksen tuntemisessa. Meitä kutsutaan uskomaan ihmeiden Jumalaan, jolle mikään ei ole mahdotonta. Kristittyjen ei tulisi väärällä lailla juosta ihmeiden perässä vaan ihmeiden tulisi terveellä tavalla seurata evankeliumin työtä Raamatun periaatteiden mukaan (Mark.16).

Tarvitsemme uskonpuhdistusta

Ihmisjärki on hyvä renki, mutta huono isäntä. Ihmisjärjen asettaminen yksittäisen

” *Kansojen opetuslapseuttamisen tehtävä on seurakunnan tehtävä tässä ajassa.*

kristityn tai seurakunnan pääksi ja hallitsijaksi onkin yksi suurimpia syitä seurakunnan alennustilaan Suomessa ja Euroopassa – se on myös yksi suurimpia hajaannuksen aiheuttajia. Päätöksiä tehdään ja toimintaa johdetaan ihmisviisaudessa eikä Pyhän Hengen johdossa. Emme ole osanneet elää todeksi kristillisyyttä tavalla, jonka ensimmäiset kristityt mallinsivat meille.

Monet sanovat, että tarvitsemme uskonpuhdistusta. Itsekin uskon niin. En kuitenkaan usko, että meitä kutsutaan palaamaan tänä uskonpuhdistuksen juhluvuonna 1500 -luvun reformaatioon, vaikka monella tapaa arvostan ja kunnioitan **Martti Lutherin** ja jo ennen häntä toimineen esiuskonpuhdistajan **Jan Husin** merkittävää elämäntyötä.

Uskon, että Jumala kutsuu meitä palaamaan alkuperäiseen evankeliumiin ja oppimaan Apostolien teoissa kuvattua tapaa elää opetuslapsina, jossa yhteys ja Pyhän Hengen täyteys olivat kaiken toiminnan keskiössä. Meitä ei kutsuta enää toteuttamaan kopiota viime vuosikymmenten ja -satojen tavasta toteuttaa kristillisyyttä. Sen seurauksena olemme tilanteessa, että

kirkkoja ja seurakunnan tiloja kyllä riittää, mutta niiden käyttö on vähäistä ja niissä tapahtuu sangen vähän mitään siitä, mitä Raamatun mukaisesti pitäisi tapahtua: sielujen pelastumista, parantumisia ja vapautumisia erilaisista sairauksista ja taakoista.

Jumala antoi meille Sanansa kaikkia aikoja varten ja tämä Sana kutsuu seurakuntaa olemaan, ei vain sanan kuulija vaan sen tekijä (Jaak.1:22-23). Sanan tekijänä oleminen tarkoittaa rohkeaa Jeesuksen seuraamista. Evankeliumin työ on tekoja kaikkien sukupolvien keskellä. Kansojen opetuslapseuttamisen tehtävä on seurakunnan tehtävä tässä ajassa. Tämä kaikki tarkoittaa sitä, että emme mukaudu tämän ajan henkeen, joka kieltää Jumalan voiman ja jossa kaiken toiminnan tulisikin olla ihmisjärjellä ymmärrettävää ja selitettävissä.

Meidän kristittyjen tulee olla maailmalle esimerkkinä myös siitä, että

meidät tunnetaan keskinäisestä rakkaudesta. Siitä, että rakastamme toisiamme niin kuin Jeesus on meitä rakastanut. On aika rakentaa kunnioituksen kulttuuria ja rakentaa yhteyttä ja aitoa yhteistyötä kristittyjen välillä. Meillä on yhteinen vihollinen ja sota vihollisen henkivaltoja vastaan, ei sotaa toisia kristittyjä vastaan (Ef.6). Jokainen kristitty on tärkeä yhteyden rakentaja omalla paikallaan ja me Healing Rooms -palvelutyössä haluamme tehdä oman osamme mahdollisimman hyvin. Nyt on evankeliumin julistamisen aika kaikin tavoin ja kaikilla lahjoilla. Lähdetään yhdessä liikkeelle!

Markku Laitinen
Healing Rooms
Finland ry:n
toiminnanjohtaja
www.healingrooms.fi